

den ideologisk grundindstilling end forældrene.

Til nr. 3.

At et ungt menneske under 18 år bliver fader eller moder uden for ægteskabet, bør ikke føre til belønning af det unge menneskes forældre på de øvrige skatteyderes bekostning.

Til nr. 4.

Ændringsforslaget er en følge af den under nr. 17 foreslåede ændring om tilbagebetalingspligten.

Til nr. 5.

Ændringsforslaget, der er redaktionelt, er en følge af den under nr. 21 foreslåede ændring, hvori bl.a. indgår en til § 7, stk. 2, svarende bestemmelse.

Til nr. 6.

Ved ændringsforslaget, sammenholdt med de under nr. 8-11 foreslåede ændringer, tilsigtes at samle kompetencen hos de sociale udvalg og hos socialministeren.

Til nr. 7.

Gennem ændringen tilsigtes det at tydeliggøre, at sager om social bistand kun henlægges til magistraten, hvis denne ifølge den godkendte magistratsordning varetager forvaltningen af det sociale område, men derimod ikke, hvis der som i Frederiksberg kommune er såvel en magistratsordning som et socialt udvalg, der forestår forvaltningen af den sociale lovgivning.

Til nr. 8-11 og 13.

Ændringsforslagenes grundtanke med myndighedsforenkling videreføres derhen, at vi kun får to almindelige socialinstanser, det sociale udvalg og socialministeren.

Nogle af de alvorligste indvendinger mod den nuværende socialordning hænger sammen med, at mange skatteyderbetalte socialmedarbejdere aldrig har haft mulighed for at erhverve forståelse for arbejdsvilkårene i det private erhvervsliv, hvis trivsel og fremgang er den fundamentale forudsætning for socialvæsenets eksistens og udbygning.

Socialdirektør Jørgen Kock udregner i en afhandling i april-nummeret 1974 af juristen & økonomen, side F. 49, at der for

tiden er ansat ca. 600 jurister og økonomer indenfor den sociale sektor. Han fortsætter:

„Det må understreges, at det nævnte forbrug af juridisk og økonomisk uddannet arbejdskraft er opgjort på et tidspunkt, hvor den sociale sektor vel havde påbegyndt, men ingenlunde tilendebragt den udbygning, som skulle sætte den i stand til at løse de stærkt forøgede arbejdsopgaver, der følger af social-reform-lovgivningen (f.eks. fremme af det forebyggende og opsøgende sociale arbejde, intensivering af hjemmeplejen for ældre og invaliderede eller syge personer, øget PR-virksomhed fra sociale myndigheders side bl.a. med henblik på at gøre borgerne bekendt med deres rettigheder og forpligtelser i henhold til sociallovgivningen og nyetableringen af en rådgivnings- og vejledningstjeneste i tilknytning til de primærkommunale socialforvaltninger).

Ganske vist vil varetagelsen af disse og andre lignende arbejdsopgaver ikke i første række lægge beslag på akademisk arbejdskraft, men i forbindelse med den udbygning af det sociale forvaltningsapparat, som den af lovgivningsmagten ønskede aktivitetsforøgelse indebærer, vil der kunne vise sig et stigende behov for jurister og økonomer til medvirken i den overordnede planlægning af udbygningen og — specielt for juristernes vedkommende — i den egentlige klientbetjening f.eks. i rådgivnings- og vejledningsarbejdet.

Der kan i forbindelse med denne udbygning vise sig behov for at anvende jurister og økonomer til utraditionelle arbejdsopgaver. Der tænkes herved ikke på sådanne opgaver, som lige så godt — eller bedre — kan løses af ikke-akademisk arbejdskraft, men derimod på felter, hvor det ikke har været kutyme at anvende jurister og økonomer, men hvor arbejdsindholdet kunne tilsi-ge antagelsen af sådan arbejdskraft.

Der kunne således være god grund til i et vist omfang at anvende juridisk uddannet arbejdskraft til behandling af komplicerede eller principielle sager af socialretlig karakter, så meget mere som sagsgenstanden i sådanne kategorier af sager hyppigt vil være af en økonomisk rækkevidde, der langt overstiger den, der er tale om i de retstvister, der behandles ved domstolene.

Ydermere må det kunne fastslås, at arbejdet med at betrygge den enkelte borgers